

KOVÁCS LÁSZLÓ

A JÉZUS-HŰSÉG FONTOS A SZÁMUNKRA... KOVÁCS ZOLTÁN ÉS KOSZTOLÁNYI MÁRIA

Levélrészlet: "...sajnos, megint betegek a gyerekek. Most hányás, hasmenés, láz 'tizedeli' őket. Kristóf kezdte, Ádám, Peti, Zsófi folytatta. Valami jó kis makacs vírus van bennük. Kristóf már öt napja szinte semmit nem eszik, csak teát iszik. Szerencsére a hányás elmúlt - így megúsztuk a kórházat -, de a hasmenés tart. Szóval elég zűrösek a nappalaink és főleg az éjszakáink. Remélem a nagyok, Zoli és Juli megússzák...!" Az egyébként egészséges gyerekek ilyen nagy lerobbanása közepette, nem csoda, ha kicsit tömörre sikerült ez az interjú. Mint Zoli bátyja próbálom a magam élményeit is belevinni a kérdéseimbe.

Mari, te anyukád kis barikája voltál. Így is szólítottak, ezért én is így kérdezem: Bari, milyenek a szüleid, mivel foglalkoznak?

Mari: Szüleim mélyen vallásosak. Már mindketten nyugdíjasok. Apám gépészmérnök, Anyu háztartásbeli, majd betanított munkás volt.

Zoli, ha azt kérdezném, milyenek voltak a szüleid, mit válaszolnál?

Zoli: Ezt úgyis tudod! Anyu mélyen vallásos, Apu nem annyira. A háború után megfogadta, hogy messzire nem megy el hazulról és sekrestyés-harangozó lett. Különben ács volt. Anyu háztartásbeli. Anyu autóbaleset áldozata lett. Egy temetésről hazafelé a vezető frontálisan ütközött egy autóbusszal. Azóta már apánk is meghalt.

Bari, tudom, hárman vagytok testvérek.

Mari: Igen. Klári a húgom. Öt gyermeke van. Jelenleg otthoni fordításokat végez. Öcsém, Dani, két gyermek apja. Jelenleg munkanélküli. Húgom Bokor-tag.

Zoli, arra a kérdésre, hogy van-e testvéred, hadd' válaszoljak én. Igen, 13 évvel öregebb, nyugdíjas, rebellis pap...

A száraz adatok sorában még egy utolsó kérdés, mit tanultatok és mi a foglalkozásotok?

Zoli: Bari közgazdasági szakközépiskolát végzett. Jelenleg főállású anya. A gyermekek születése előtt adminisztrátorként dolgozott. Én állatorvostudományi egyetemet végeztem. Körzeti állatorvosként dolgozom.

És most következnek az igazi kérdések. Elárulom, hogy Bari és Zoli találkozásában nekem is részem volt, mivel én voltam az "alkalom". Zoli az egyetemen tanult és gyakran volt nálam a Rezső téren. Bari anyukája pedig engem szemelt ki csitri lányai tanítójának. Mi kellett még ehhez?

Zoli: Egy zebegényi nagy ifjúsági szilveszter. Aztán, 1976. január 24-én, az esküvő. Ez már a Domonkos templomban. Természetesen gitáros nászmise, melyet a báty' celebrált.

Ezután az otthonteremtés következett.

Mari: Először Budapesten, a Márvány utcában laktunk. Itt született Zotyó, miközben apja államvizsgázott. Aztán Nagyorosziba mentünk, Zoli apukájához. Végül a Karancs tövében volt szolgálati lakásunk, míg 1983-85 között felépült Karancsalján a családi házunk.

A gyermekek pedig jöttek sorban. Bari egy vitában, ahol szülei csoportja volt a vitapartner, amellelt állt ki, hogy ő bizony akár 21 gyereket is szül. Nyolcat szült. Kettő szülés után meghalt. Ez nagyon megrendítő volt. De van hat élő gyermek. Róluk név és kor szerint mondj valamit, Bari!

Mari: Zoli 18, Juli 16, Zsófi 13, Peti 9, Ádám 5, Kristóf másfél éves. Ketten középiskolások, ketten általános iskolába járnak. Szeretjük őket.

A Bokor 50. jubileumához közeledve váltsunk témát. Hogyan kerültetek a Bokorba?

Zoli: Nem nehéz kitalálni. Én a bátyám révén kerültem a Bokorba, csoportba pedig a Marival való megismerkedésem után kezdtem járni.

Mari: Én részt vettem Gyurka bácsi 1971-es lelki gyakorlatán. Ez volt a döntő élményem. Ezután kerültem a Bokorba.

Az alapközösségekről is illene valamit mondani!

Mari: Kovács Laci közösségébe tartozunk. A KIO-tól kezdve, pszichológiai, teológiai, szociológiai, gyermeknevelési könyvekkel foglalkoztunk. Kisebb-nagyobb viharok voltak. Jöttek és mentek is emberek. Most 3 házaspár, 3 félpár és 1 szünetelő házaspárból áll az EK (= egészen kisközösség).

Salgótarjánt kis Moszkvaként emlegetik. Milyen halászerület nektek Salgótarján és környéke?

Zoli: Itt, Karancsalján, is van csoportunk. KIO-val, szociológiai, közgazdasági, gyermeknevelési írásokkal foglalkoztunk itt is. Nagy volt a jövés-menés a csoportban. Most jó a légkör. Általában halászási nehézségeink vannak. Barátkozásaink révén próbáltunk halászni, kevés eredménnyel. Rendszeres csoportba-járásra vagy találkozásra nem nagyon lehet itt az embereket rávenni. Már eredménynek számít az is, ha egy-két embernek el tudjuk mondani a Bokor-tartalmakat, ha meghallgatnak és szimpátiával fogadják. A mostani csoport 2 házaspárból és két magányosból áll.

Vannak-e további terveitek?

Zoli: Terveink közé tartozik, hogy nagyobb gyermekeink Bokor-csoportba kerüljenek. Ismerőseinknek közvetíteni nagyobb intenzitással a Bokor tartalmait és legalább szimpatizánssá tenni őket. Szorosabbra fűzni a szálakat az itteni csoporttagokkal, több közös programot szervezni.

Úgy tudom, Bari, hogy te hittant is tanítasz?

Mari: A csoport gyerekeinek, köztük az én kisebb gyermekeimnek tartok kis megbeszéléseket, foglalkozásokat.

Nagyobb gyermekeiteknek milyen a Bokorhoz való kapcsolata?

Mari: Bokor-hittanra járnak. A két nagyobb - reményeink szerint - most kerül majd csoportba. Konfliktusaink velük főleg a formák miatt vannak.

Hogyan éltétek át a Bokor külső és belső feszültségeit?

Zoli: A te ügyeden kívül, talán a földrajzi távolság miatt is, kicsit kívülállókként éltük meg a Bokor feszültségeit.

Okoz-e nektek konfliktust a hármas Bokor-eszmény, a közösségi forma, a Jézus-hűség - Egyház-hűség kérdése?

Mari: El tudjuk fogadni a hármas Bokor-eszményt. A közösségi forma megfelelő nekünk. A Jézus-hűség a fontos számunkra. Templomba nem járunk. Közösségi misére igen, ha tehetjük. Első három

gyermekünket megkeresztelttük, a többit nem. Legnagyobb gyermekünk, 16 éves korában, közösségi misén lett elsóáldozó, a többi még nem.

Kovács Zolival és Marival beszélgetett Kovács László